

Sygnatura akt I 1 Ca 132/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 13-05-2016 r.

Sąd Okręgowy w Koninie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Iwona Złoty

Sędzia SO Aleksandra Bolczyk - spr.

Sędzia O Iwona Przyłębska-Grzybowska

(...)

po rozpoznaniu w dniu 13-05-2016 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa C. A.

przeciwko (...) Bank S.A. w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 28 stycznia 2016r. (...)

1.Oddala apelację.

2.Przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Koninie) na rzecz adwokata M. S. kwotę 1476 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu

w postępowaniu apelacyjnym.

Aleksandra Bolczyk Iwona Złoty Iwona Przyłębska – Grzybowska

Sygn. akt I Ca 132/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 28 stycznia 2016r. Sąd Rejonowy w Turku oddalił powództwo powoda C. A. skierowane przeciwko pozwanemu (...) Bank S.A. w W. o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23 maja 2012 r. sygnatura akt VI Nc-e 786239/12 wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wraz z postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 16 lipca 2012 r., na mocy którego zaopatrzone w/w tytuł egzekucyjny klauzulą wykonalności, w oparciu o który

nakazano powodowi zapłacić na rzecz pozwanego (...) Bank S.A. w W. kwotę 4.045,39 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. W pkt. 2 i 3 wyroku Sąd Rejonowy orzekł o kosztach procesu .

U podstaw rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego legły następujące ustalenia faktyczne i wywody prawne .

W dniu 17 maja 2012 r. (...) Bank S.A. w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko C. A. w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 4.045,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż (...) Bank S.A. w W. zawarli na piśmie umowę o kartę kredytową z dnia 20 sierpnia 2007 r. Wobec niewywiązania się C. A. z zobowiązania (...) Bank S.A. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 10 maja 2012 r. nr (...). Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany w dniu 23 maja 2012 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 786239/12 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie pozwu w całości zasądzając od pozwanego C. A. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 4.045,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 651,92 zł tytułem kosztów procesu. Nakaz zapłaty został doręczony na adres C. A. ul. (...) w T. i przez niego odebrany. Zwrotne potwierdzenie odbioru zostało opatrzone podpisem (...). Nakaz zapłaty nie został zaskarżony w ustawowym terminie i stał się prawomocny. Postanowieniem z dnia 16 lipca 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 23 maja 2012 r. na rzecz (...) Bank S.A. przeciwko C. A..

(...) Bank S.A. w W. na podstawie wyżej wymienionego tytułu wykonawczego wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w P. T. Z. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Pismem z dnia 23 sierpnia 2012 r. Komornik zawiadomił C. A. o wszczęciu przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem z dnia 9 października 2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w P. T. Z. stwierdził swoją niewłaściwość (wobec zbiegu egzekucji komorniczych) i sprawę egzekucyjną przekazał Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Łasku M. K.. Postanowieniem z dnia 23 września 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łasku M. K. również uznał się niewłaściwym do dalszego prowadzenia sprawy i przekazał sprawę do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Turku T. M., który jest komornikiem właściwości ogólnej dłużnika. Przed Komornikiem Sądowym T. M. postępowanie egzekucyjne toczy się pod sygnaturą (...)

Sąd Rejonowy ustalił ponadto ,że na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Turku z dnia 21 listopada 2014 r. wydanego w sprawie o sygn. (...)Z. A., syn powoda C. A. został uznany za winnego, między innymi tego, że w dniu 13 sierpnia 2007 r. w T. nie mając zamiaru ani możliwości spłaty pożyczki, poprzez wprowadzenie w błąd, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.011,79 zł (...) Bank S.A. z/s w K., w ten sposób, że w celu uzyskania prostej pożyczki gotówkowej i karty kredytowej (...) BANK S.A. przedłożył M. P. – właścicielce Biura (...) z/s w T., wcześniej wydaną mu dokumentację dot. udzielenia prostej pożyczki gotówkowej nr (...) na kwotę 8.298,23 zł oraz wydania karty kredytowej, na której jako wnioskodawca/kredytobiorca i posiadacz występował C. A., z nieprawdziwymi danymi i podrobionymi osobiście podpisami C. A., w postaci wniosku o udzielenie prostej pożyczki gotówkowej – nr umowy (...), załącznika do wniosku o udzielenie wymienionej pożyczki – karty informacyjnej pożyczkobiorcy, oświadczenia o osiągniętych dochodach z tytułu emerytury, umowy prostej pożyczki gotówkowej nr (...) sporządzonej w dniu 13 sierpnia 2007 r., dyspozycji uruchomienia pożyczki, wniosku o wydanie karty kredytowej VISA SILVER FIOLET i umowy o w/w kartę kredytową wydawaną przez (...) BANK S.A., po czym po uruchomieniu przez bank w/w pożyczki gotówkowej przywłaszczył dla siebie pieniądze z przedmiotowej pożyczki pobierając je na podstawie czeku bankowego oraz korzystał z wydanej karty kredytowej doprowadzając do zadłużenia rachunku tej karty na kwotę 3.713,57 zł, czym działał na szkodę (...) BANK S.A. z/s w K. tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Po połączeniu kar za inne przestępstwa ostatecznie Z. A. na mocy w/w wyroku został skazany na karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku i sześciu miesięcy. Kara została warunkowo zawieszona na okres próby czterech lat.

Dokumenty zebrane w sprawie nie były kwestionowane przez powoda, Sąd Rejonowy stwierdził ,iż nie miał żadnych podstaw, aby podważać ich wiarygodność oraz moc dowodową. Przechodząc do rozważań prawnych Sąd I instancji

wskazał, że powództwo przeciwegzekucyjne z art. 840 k.p.c. musi być oparte wyłącznie na podstawach wymienionych enumeratywnie w pkt 1-3 w/w przepisu.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo jego ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście.

Nakaz zapłaty wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 23 maja 2012 r., wbrew twierdzeniom powoda, jak zauważył Sąd Rejonowy, jest merytorycznym orzeczeniem Sądu i ma skutki prawomocnego wyroku. Powyższego tytułu egzekucyjnego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym dotyczy cecha powagi rzeczy osądzonej. Nie jest zatem dopuszczalne jego wzruszenie na mocy art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. w drodze kwestionowania istnienia obowiązku wynikającego z powyższego nakazu zapłaty (tak też Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyrokach z dnia 12.09.2014 r. I (...))

W ocenie Sądu I instancji w niniejszej sprawie nie zachodzą również podstawy do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w oparciu o art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części, albo jego ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane, gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Przepis ten dotyczy przede wszystkim takich zdarzeń jak spełnienie świadczenia, potrącenie, przedawnienie roszczenia, niemożność świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada. W stosunku do zdarzeń mających miejsce przed zamknięciem rozprawy, przepis ten wprowadza prekluzję wyłączającą możliwość powoływania się na te okoliczności.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód C. A. powołał się w pozwie na zdarzenie w postaci podrobienia podpisu przez jego syna Z. A. na dokumentach będących podstawą do zawarcia umowy o kartę kredytową z poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A. w W. w sierpniu 2007 r., za co wymieniony Z. A. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu z dnia 21.11.2014 r.

Okoliczność sfalszowania podpisu powoda w sierpniu 2007 r. zaistniała przed wydaniem nakazu zapłaty w dniu 23 maja 2012 r. i nie może być ona, jak podkreślił Sąd Rejonowy, skuteczną podstawą powództwa opozycyjnego, nawet jeżeli wyrok skazujący zapadł po wydaniu tytułu egzekucyjnego. Nakaz zapłaty korzysta z powagi rzeczy osądzonej i nie jest dopuszczalne powoływanie się na zdarzenie, mające miejsce przed jego powstaniem. Powództwo opozycyjne nie prowadzi bowiem do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy, która została zakończona prawomocnym orzeczeniem, jak również nie może zmierzać do uchylecia powagi rzeczy osądzonej, czyli do wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia Sądu stanowiącego tytuł egzekucyjny. Okoliczność niepodpisania przez powoda dokumentów, w oparciu o które została podpisana umowa o kartę kredytową musiała być powodowi znana w czasie prowadzenia postępowania upominawczego w 2012 r., choćby z tego względu, że postępowanie karne, między innymi o sfalszowanie podpisu na opisanych wyżej dokumentach, było wówczas w toku od 2009 r. Chcąc zakwestionować tytuł egzekucyjny w postaci nakazu zapłaty powód winien złożyć sprzeciw od nakazu zapłaty i wówczas powołać się na okoliczność sfalszowania jego podpisu, przedstawiając na poparcie swoich twierdzeń wszelkie fakty i dowody istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Skoro powód nie złożył sprzeciwu od nakazu zapłaty i nie próbował wystąpić o jego wzruszenie na przykład na drodze wznowienia postępowania zakończonego nakazem zapłaty, nie może w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego powoływać się na okoliczności zmierzające do zakwestionowania prawomocnego orzeczenia sądu.

Mając powyższe na uwadze powództwo Sąd Rejonowy powództwo C. A. oddalił, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku. Sąd Rejonowy wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwany nie zajął żadnego stanowiska w niniejszej sprawie

(art. 339 § 1 k.p.c.). Sąd I instancji wyjaśnił, że oddalił wnioski dowodowe powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa oraz zeznań świadka J. M. (1), które miały zostać przeprowadzone na okoliczność, że powód nie podpisał dokumentów, w oparciu o które został wydany nakaz zapłaty. Okoliczność ta, z przyczyn wyżej już opisanych, nie mogła być przedmiotem merytorycznego badania w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, Sąd Rejonowy orzekł w punkcie 3 sentencji wyroku zaocznego na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348, z późn. zm.), ustalając wysokość tych kosztów na kwotę 1.476 zł brutto.

Mając na uwadze sytuację majątkową powoda C. A. z mocy art. 102 k.p.c. Sąd Rejonowy orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku zaocznego, odstępując od obciążania powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zarzucając:

1. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 207 kpc., art. 217 kpc. art. 162 kpc., art. 6 kc. poprzez pominięcie wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w pkt. 6 i 7 pozwu o dowód z opinii biegłego oraz w pkt. 8 pozwu o dowód z zeznań świadka J. M. (2),

2. naruszenie prawa procesowego tj. art. 840 §1 pkt. 1 kpc. poprzez uznanie, że tytuł egzekucyjny w postaci przedmiotowego nakazu zapłaty korzysta z powagi rzeczy osądzonej i ma skutki prawomocnego wyroku w zakresie podstawy rozstrzygnięcia, co skutkuje oddaleniem powództwa,

3. naruszenie art. 840 §1 pkt. 2 kpc. poprzez nie uznanie, iż po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego tytuł nie może być egzekwowany,

4. naruszenie przepisu art. 339 kpc. w zw. z art. 230 kpc. w zw. z art. 229 kpc. poprzez brak przyjęcia, iż skoro pozwany nie wniósł odpowiedzi na pozew, to przyznał fakt, iż powód nie podpisał umowy kredytowej i tytuł egzekucyjny jest wadliwy, co nie budzi wątpliwości w świetle wyroku skazującego.

5. naruszenie art. 353(2)kpc. w zw. z art. 366 kpc. poprzez zastosowanie tego ostatniego przepisu wprost, a nie odpowiednio.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Turku ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i po przeprowadzeniu postępowania dowodowego- uwzględnienie powództwa, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w II instancji z urzędu, oświadczając, że nie zostały one uiszczone nawet w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się być nieuzasadniona.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są prawidłowe, znajdują potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach, ocenionych bez naruszenia zasad swobody sędziowskiej, wobec czego Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne i czyni podstawą własnego rozstrzygnięcia. Zastrzeżeń nie budzi też prawidłowość subsumpcji dokonanej przez Sąd I instancji i trafność zastosowania przepisów prawa materialnego.

Wbrew stanowisku apelującego Sąd I instancji nie dopuścił się żadnych uchybień, które musiałyby skutkować koniecznością zmiany, bądź uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Jako nieuzasadnione ocenić zatem należy wszystkie wyeksponowane w apelacji zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego.

Zgodnie z art. 162 kpc. strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne, na najbliższym posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisom postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Stronie, która

zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy.

Jako chybione ocenić należy zarzuty powoda w zakresie błędnej oceny dowodów przez sąd I instancji, jak również zarzuty nieustosunkowania się przez sąd – ani pozytywnie, ani negatywnie, do wniosku o dowód z opinii biegłego, co nie pozwalałoby na zastosowanie art. 162 kpc.

Wbrew bowiem twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy rozstrzygnął o zgłoszonych wnioskach dowodowych, pominięcie których zarzuca powód w apelacji. Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2016r. (pkt. 2), na rozprawie, na której obecny był pełnomocnik powoda, sąd I instancji oddalił wniosek o dowód z opinii biegłego grafologa, z zeznań świadka J. M. (2) i z akt postępowania egzekucyjnego o sygn. Km 1364/14. Pełnomocnik powoda, czego dowodzi treść protokołu rozprawy, nie zgłosił zastrzeżeń w trybie art. 162 kpc..

Należy podkreślić, że dopiero w wypadku oddalenia konkretnego wniosku dowodowego (tak jak w nin. sprawie) i zgłoszenia w sposób odpowiadający prawu, a zatem z przedstawieniem odpowiedniej argumentacji prawnej zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c., przy wpisaniu treści tegoż do protokołu rozprawy, możliwym byłoby przedstawienie w apelacji skutecznego zarzutu niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz naruszenia powołanych w uzasadnieniu apelacji przepisów postępowania. Tylko bowiem poprzez tak sformułowany zarzut apelujący może kwestionować niezasadne w jego odczuciu oddalenie wniosku dowodowego, przeciwko któremu oponował. Celem regulacji z art. 162 k.p.c. jest pobudzenie inicjatywy stron w doprowadzeniu do szybkiego usunięcia dostrzeżonych przez nie naruszeń przepisów postępowania i umożliwienie sądowi niezwłocznego naprawienia błędu. Cel taki byłby zatem trudny do osiągnięcia przy założeniu, że strona, która we właściwym czasie nie zgłosiła odpowiedniego zastrzeżenia, może powoływać się na rzekome uchybienia procesowe sądu pierwszej instancji dopiero po raz pierwszy w środku zaskarżenia.

Sąd Rejonowy nie naruszył również przepisów art. 840§1 pkt. 1 i 2 kpc.

Podkreślić należy, że norma art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. nie nasuwa żadnych wątpliwości interpretacyjnych co do tego, że jej treścią objęte są stany faktyczne, w których powództwo przeciwegzekucyjne dotyczy tytułu wykonawczego w postaci prawomocnego orzeczenia sądu zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, a jego zwalczanie nie jest dopuszczalne poprzez odwołanie się do faktów i dowodów, istniejących przed powstaniem tego tytułu i zmierzających w istocie rzeczy do podważenia orzeczenia objętego tym tytułem. Jakkolwiek bowiem podstawą powództwa opozycyjnego może być kwestionowanie istnienia tytułu egzekucyjnego, tym niemniej konieczne jest wyraźne rozróżnienie pomiędzy tytułami egzekucyjnymi będącymi orzeczeniami sądowymi i innymi tytułami egzekucyjnymi. To rozróżnienie wiąże się ze skutkami prawomocności materialnej orzeczeń sądowych. Z mocy art. 365 § 1 k.p.c. prawomocne orzeczenia sądowe wiążą nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz także inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach przewidzianych w ustawie także inne osoby. Kwestionowanie treści takiego orzeczenia w ramach postępowania przeciwegzekucyjnego jest zatem niedopuszczalne. Odmienna sytuacja zachodzi jedynie w przypadku tytułów niemających tych cech, takich jak akty notarialne, bankowe tytuły egzekucyjne oraz ugody, gdzie można kwestionować istnienie obowiązku stwierdzonego tego rodzaju tytułami egzekucyjnymi za pomocą zarzutów dotyczących np. braku zdolności do czynności prawnych, wad oświadczenia woli oraz innych przyczyn nieważności czynności prawnych(por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 6 sierpnia 2015r. I (...))

Przenosząc przedstawiony wyżej stan prawny do realiów przedmiotowej sprawy nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości to, że powództwo oparte zostało praktycznie w całości na zarzutach, mających doprowadzić do zweryfikowania treści nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy (...)w sprawie VI Ne-e (...). Tego rodzaju charakter posiadały wszystkie powołane w pozwie okoliczności związane z powstaniem wierzytelności objętej tytułem egzekucyjnym, Pozostawały one w całości poza zakresem znaczeniowym dyspozycji art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. i jako takie nie mogły podlegać merytorycznemu badaniu. Ich zgłoszenie przez powoda było możliwe wyłącznie w ramach postępowania wszczętego przed Sądem Rejonowym w Lublinie, w trakcie którego wydany został przedmiotowy nakaz

zapłaty. Powód jednak pomimo osobistego odbioru nakazu zapłaty nie wywiódł od niego sprzeciwu, pozostał bierny również w sytuacji nadania temu orzeczeniu klauzuli wykonalności.

Powtórzyć należy za wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2011 r., (I CSK 439/10, LEX nr 96050), iż na drodze powództwa opozycyjnego nie można uzyskać zmiany brzmienia tytułu wykonawczego wydanego przeciwko dłużnikowi z powołaniem się na okoliczności istniejące zanim jeszcze doszło do wydania tytułu wykonawczego. Wbrew wywiódowi apelacji nakaz zapłaty, którego dotyczy nin. sprawa, jest rozstrzygnięciem merytorycznym, „osadzającym sprawę”. Eksponowane w apelacji przeciwne twierdzenie nie jest oparte na żadnym racjonalnym argumentie, a powołana w przekonaniu skarżącego na poparcie jego stanowiska, teza orzeczenia SN z dnia 6 sierpnia 2014 r., wspiera wywód sądu, a nie powoda.

Prawomocny nakaz zapłaty stanowi merytoryczne rozstrzygnięcie zapadające w procesie (art. 353[1] par. 1 k.p.c.), do którego w zakresie przesłanek rozstrzygnięcia sprawy, i prawomocności tego orzeczenia trzeba przyjąć te same założenia, które przyjmowane są w wyrokach (art. 353[2] par. 1 k.p.c.). Nakaz zapłaty, przeciwko któremu nie wniesiono skutecznie zarzutów, ma bowiem skutki prawomocnego wyroku (art. 494 par. 2 k.p.c.-por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23.03. 2015r. VI ACa 1071/09 Gazeta Prawna TPwF (...)).

Nie sposób również zgodzić się z poglądem, że w sytuacji braku działania w procesie strony pozwanej, sąd I instancji ma obowiązek bezkrytycznie, bez należytej, pozbawionej refleksji oceny wydać bezwzględnie wyrok zaoczny.

Przede wszystkim pamiętać należy, iż przepis art. 339 § 2 k.p.c. pozwala przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie tylko wówczas, gdy nie budzą one uzasadnionych wątpliwości.

(wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 3 września 2015r. LEX nr 1940526).

Podstawę ewentualnego zaniechania wydania wyroku zaocznego, w przypadku zaistnienia przesłanek ustawowych, w świetle art. 339 § 2 k.p.c. stanowić może jedynie kwalifikowany poziom wątpliwości, które ustawodawca określa mianem "uzasadnionych", a zatem takich, które w sposób oczywisty stanowią podstawę poglądu o niezasadności powództwa bądź też stwierdzenie, że okoliczności faktyczne zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Stan faktyczny w sprawie, przytoczone w pozwie okoliczności w powiązaniu z przeprowadzonymi w postępowaniu dowodami słusznie doprowadziły sąd I instancji do oddalenia powództwa, pomimo braku działania w sprawie strony pozwanej. Podkreślić trzeba, iż niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje, tak jak w nin. przypadku wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Również podnoszone przez powoda okoliczności związane z tym, że jest on osobą straszą, schorowaną, którego dane wykorzystał jego syn w celu przestępczym, nie mogą prowadzić do uwzględnienia powództwa. Sąd odwoławczy, dostrzegając rzecz jasną wyjątkowo przykre dla powoda okoliczności sprawy, podzieliła utrwalony w judykaturze pogląd o niedopuszczalności oparcia powództwa przeciwegzekucyjnego na dyspozycji klauzuli nadużycia prawa podmiotowego tj. art. 5 k.c. (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 lipca 2015r I ACa 108/15

LEX nr 1789968).

Wobec powyższego Sąd odwoławczy oddalił powództwo po myśli art. 385 kpc.

O kosztach w pkt. 2 wyroku orzeczono w oparciu o treść § 4 ust. 3 w zw. z § 8 pkt. 4 w zw. z §16 ust. 1 pkt. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z dnia 5 listopada 2015r. poz. 1801).

Iwona Przyłębska Grzybowska Iwona Złoty Aleksandra Bolczyk

I ACa 108/15 I ACa 108/15		wyrok s.apel.	2015.07.10	
------------------------------	--	---------------	------------	--